

Змінний майстер ПТО з експлуатації Микола ВАСИЛЮК-ПОЛЮШЕК: “Я вдячний залізниці за те, що маю можливість нормально працювати й займатися спортом...”



– Миколо Миколайовичу, коли і як почалася Ваша трудова біографія на залізниці?

– На залізницю я прийшов у 2002 році після закінчення Чернівецького залізничного технікуму за спеціальністю “Вагонне господарство”.

Починав працювати оглядачем-ремонтником вагонів, а потім, коли ввели посади змінних майстрів, мене перевели на посаду змінного майстра. У моєму житті склалося так, що, почавши працювати на залізниці, я за сімейними обставинами змушений був звільнитися на два роки, а потім знову повернувся на залізницю. Тут, у депо працює змінним майстром мій рідний брат Олег.

– А чому Ви обрали залізницю?

– Залізниця мене завжди приваблювала, робота подобалася. Вагонне господарство – це така сфера в залізничній галузі, яка буде існувати стільки, скільки й залізниця. І хоча зараз ситуація складна, але хочеться вірити, що все нормалізується й транспорт, як кажуть, знову оживе.

– А, крім роботи, є ще якісь уподобання?

– Я з дитячих років займаюся спортом. Неодноразово захищав честь депо, вагонного господарства залізниці й у цілому Львівської залізниці на різних змаганнях районного, обласного й більш вищих рівнів. Два рази захищав честь Львівської залізниці в змаганнях на спартакіаді Укрзалізниці – у 2007 та 2008 роках. Обидва рази зайняв призове III місце. А у вагонному господарстві Львівської залізниці я постійно займаю перші місця з армрестлінгу і гирьового спорту. Я вдячний залізниці, її керівництву за те, що маю можливість нормально працювати й займатися спортом, і за те, що мої спортивні досягнення заохочені – щомісяця я за постановою керівництва залізниці та дорпрофсожу одержую матеріальну допомогу в 300 гривень.

– А коли Ви тренуєтесь?

– Щодня знаходжу приблизно годину часу й тренуюся. Оскільки працюю по змінах, то графік тренувань у мене теж “плаває” – буває і увечері, і вранці.

– Спорт допомагає Вам у роботі?

– Звичайно. Окрім доброї фізичної форми, це ще й повага колег по роботі. Вони за мене завжди вболівають, коли я їду на змагання. Ну і коли привожу нагороди, то радіють разом зі мною.

Оглядач-ремонтник вагонів Іван СИСУН: “У складних випадках за проблему беремося всі й вирішуємо її колективно...”



– Як почалася Ваша робота на залізниці?

– Закінчив Здолбунівське залізничне училище в 1978 році, півроку відпрацював у депо й на два роки пішов служити в армію. Після армії в 1981 році знову повернувся в депо. Працював слюсарем, а потім оглядачем вагонів у Південному парку депо.

– Що спонукало Вас піти працювати на залізницю?

– Коли переді мною постала необхідність вибрати куди йти працювати, то чоловік моєї сестри, який на той час працював у вагонному депо, порадив мені йти вчитися в залізничне училище. Я послухався його поради й так у моєму житті почалася залізнична трудова дорога.

– Чи задоволені Ви в даний час спецодегмою і спецвзуттям?

– Загалом – так. Уже років зо два-три як покращилася якість спецодягу та спецвзуття і на даний час серйозних зауважень нема.

– А як Вам теперішні побутові умови праці в зимовий час?

– У нас гарні умови. Зроблено добрий ремонт приміщень, є електричні тенти для обігріву повітря, добрі умови для того, щоб

погрітись чи переодягтися.

– Чи доводиться Вам навчати молодь?

– Звичайно, молоді працівники звертаються до мене за допомогою, бо я – найстарший у зміні. Я добре розуміюся на автогальмах, а оглядач вагонів Віктор Чубок, який теж працює в нашій зміні, добре розуміється на візках та автозчехах. Ну і, звичайно, ми молодим працівникам не відмовляємо в допомозі, якщо треба і покажемо, і підкажемо, і проконтролюємо чи все правильно.

– А чи буває у Вас так, що хтось когось підвів по роботі, наприклад, зробив свою роботу неякісно?

– У нас у зміні працює в середньому 14-16 осіб. Спеціально такого ніхто не робить, бо брак все одно буде виявлено. Якщо комусь трапився складний випадок, який потребує нестандартного підходу, то ми всі беремося до справи й вирішуємо проблему разом.

– Іване Васильовичу, що б Ви хотіли побажати залізничникам, які працюватимуть у депо через тридцять років і святкуватимуть столітній ювілей вашого підприємства?

– Важко отак відразу уявити собі, яким тоді буде депо і залізнична праця, але я, мабуть, не помилюся, якщо побажаю нашим нащадкам щастя, міцного здоров'я, щоб вони сумлінно й успішно виконували ті виробничі завдання, які стоятимуть на той час перед ними.

Слюсар з ремонту рухомого складу Ярослав ТКАЧУК: “Прийдешнім поколінням залізничників бажаю зберегти відповідальне ставлення до праці...”



– Коли переді мною постала необхідність обирати свій професійний шлях, я вирішив піти вчитися в залізничне училище. Цей вибір я зробив під впливом батькової сестри та її чоловіка, які на той час працювали на залізниці в локомотивному депо Здолбунів.

У 1979 році я закінчив Здолбунівське залізничне училище, здобув спеціальність слюсаря з ремонту автогальм і влаштувався на роботу в локомотивне депо Здолбунів. Потім була служба в армії. У 1982 році повернувся з армії і два роки ще працював у локомотивному депо, а далі перевівся до складального цеху вагонного депо, де працюю дотепер. У 1990 році був переведений на спорудження житлового будинку й майже 10 років відпрацював на будові.

У нашій сім'ї, окрім мене, є ще одна залізничниця – моя донька Катерина, яка працює в Рівному на залізничному вокзалі в довідковому бюро.

По роботі мені довелося переймати досвід та кваліфікацію у Свірчука Василя Миколайовича, це було в далекому вже 1985 році, коли я перейшов працювати до вагонного депо. А далі – у Віктора Орешнікова. Обох їх на сьогодні вже нема серед нас, але я часто згадую їх добрим словом і вдячний їм за професійну науку. Пригадую, як ми прийшли в депо моло-

дими і “зеленими”, багато чого тоді ще не знали. Наставники навчали нас не лише роботи, але й життя. Зараз я та мої колеги теж вчимо при потребі молодих людей, які приходять у депо. Підказуємо, як краще і легше виконати ту чи іншу виробничу операцію. Щоправда, молодь сьогодні не така, як була в наші молоді роки, і про життя з нею не завжди поговорити...

– Яка, на Вашу думку, сьогодні найгостріша проблема виробництва?

– Найтяжче зараз із постачанням. Бракує комплектуючих, запчастин. Тільки зараз розумієш, як добре колись було: зробив замовлення, пішов на склад, одержав усе, що треба, і не мав ніяких проблем. А зараз із запчастинами буває дуже скрутно.

– Традиційне запитання: що б Ви побажали тим залізничникам, які будуть працювати в депо через тридцять років і святкуватимуть столітній ювілей вашого підприємства?

– Коли я починав працювати, був один рівень техніки, на моїх очах відбулися значні зміни і, думаю, що й далі усе буде дуже різко змінюватися. Мабуть, не помилюся, якщо скажу, що в майбутньому більшість виробничих операцій буде передано під контроль комп'ютерів. Вважаю, що для кожного спеціаліста дуже важливо постійно вчитися, вдосконалювати професійні знання й бути, як кажуть, у формі. Щиро бажаю прийдешнім поколінням залізничників не відставати від передових технологій. І ще бажаю зберегти відповідальне ставлення до праці. Бо якщо роботу поважати, то й результати будуть добрі.

Старший майстер вагоноскладальної дільниці Валентин РУДЮК: “Прийдешнім поколінням залізничників бажаю берегти залізничні династії, бо вони є основною школою родинного залізничного виховання...”



– Як починався Ваш трудовий шлях на залізниці?

– На залізниці я працюю з 1974 року, працював слюсарем. З 1986 по 1992 рік працював на Півночі в геологорозвідувальній експедиції. У 1992 році я повернувся в Україну.

І влаштувався в депо на посаду старшого оглядача вагонів на поточному ремонті, а з 1996 року – старший майстер. Старший майстер відповідає за підбір об'єктів для ремонту, дотримання технології ремонту, за маневрову роботу, за дотримання вимог охорони праці, якість ремонту та багато іншого.

– Чи працює на залізниці ще хтось із родини?

– Рідна сестра та її чоловік – подружжя Музичуків.

– Чи були у Вас наставники, коли прийшли на роботу в депо?

– В ОКП я отримав солідну професійну школу від слюсаря Володимира Астахова, це був надзвичайно висококваліфікований спеціаліст. А потім я вчився у бригадира Миколи Миколайовича Філя. Астахова вже нема серед нас, а Микола Миколайович зараз на пенсії, завжди згадую добрим словом

цих двох людей.

– Чи доводиться Вам навчати молодь, яка приходить на виробництво? Чому більше Ви їх навчаєте – роботі чи життю?

– І роботі навчаємо, і життю теж. Із теперішньою молоддю про життя доводиться, часом, дуже активно дискутувати. Вони приходять до нас із своїми поглядами й у процесі роботи стає зрозуміло, хто стоїть на правильній життєвій дорозі, а кому треба пояснювати, що легкі шляхи в житті – тільки на перший погляд легкі, а насправді легких шляхів у житті не буває... За нагоди хотів би побажати в майбутньому дотримуватися технологічної дисципліни й берегти залізничні династії, бо вони є основною сімейною школою залізничного виховання.

Хотілося б також, щоб на рівні уряду та міністерства нас розуміли й допомагали, а не ускладнювали нам життя. Зараз нема нормального постачання, нема державного розуміння ролі транспорту в господарстві держави та тих проблем, яких зазнає транспорт. Але, незважаючи на це, робиться багато важливих справ – і колія оновлюється, і споруди залізничних ремонтуються, і навіть подекуди новий рухомий склад з'являється... Важливо, щоб на рівні Мінтрансзв'язку це розуміли і цінували...

Записав Ігор ПАРАЩАК
Фото автора